

เรื่องไม่เป็นเรื่องของสัตว์แพทย์ไทยในศาลอังกฤษ

“สัตว์แพทย์รุ่น ๑๖”

คนเรานี้ก็แปลก เกิดในเมืองไทยและอยู่เมืองไทยมา ๔๓ ปี ไม่เคยมีความคิดจะขึ้นศาลในฐานะใด ๆ เลย บังเอิญ-บังเอิญ ชตาชีวิตผดักันให้มันเดินเดินทางเกิดขึ้น ไปเมืองฝรั่งด้วยซ้ำครับ โน่นแน่ะ England แน่ะ โกไม่เดาเลยนะ ย้ายอยู่ใน London เยี่ยงชาวลอนดอนทั้งหลายได้ ๕ เดือนเศษ จนกระทั่งถึงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐ เรื่องไม่เป็นเรื่องก็เกิดขึ้น เห็นว่าฉันและคนเคนี้ ก็เลยเอามาเขียนให้อ่านกันเถิด

วันที่ในเรื่อง วันที่เสาร์ที่ ๒ และอาทิตย์ที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐ คาบเกี่ยวกัน
วันที่ ก่อนเที่ยงคืนของวันที่ ๒ จน ๐๖.๓๕ น. ของวันอาทิตย์ที่ ๓

สถานที่ ๑. 57 Kelvin Road, Highbury Barn, London N. 5

๒. St. Pancras Coroner Court.

ผู้แสดง ๑. Mr. William Edwyn Adams (ผู้ตาย)

๒. Mr. W. Bentley Purchase (ผู้พิพากษา)

๓. Mr. Siridhasnakul Klah (พยาน)

๔. ศัพท์ประกอบอีกหลายชาติ

เริ่มเรื่อง :- ณ สถานที่ดังกล่าว 57 Kelvin road เป็นบ้านของ Mr. William Edwyn Adams เป็นพ่อหม้ายที่ไม่มีลูกคิด ภรรยาที่เพิ่งเลิกร้างกันไปไม่ยกชื่ออ้อว่า แต่กลับมีนามกรว่าเกรซ. คนละครคนกับเจ้าหญิงเกรซเคดลีย์อดีตคาราวาสอดดีดู คณะ นายอาดัมดีแก่ทำงานอยู่ที่บริติชเคาควอนซิด บ้านหลังนี้อยู่รวมด้วยกัน ๘ คน ไม่รวมคนทำอาหารทำความสะอาดซึ่งมาเช่าเข็นถัดบ สภาพภายในของบ้านเป็นดังนี้ พอเปิดประตูผดักันก็มองเห็นบรโดห่างจากประตูประมาณ ๑๐ เมตร ชนล่างขวามือเป็นห้องอาหาร ซึ่งไร้เป็นห้องรับแขก-นั่งเล่น พร้อมกับไปในตัว มีเตาผิง ๓ เตา โทรทัศน์และวิทยุอย่างละ ๑ เครื่อง ถัดจากห้องอาหารเป็นห้องของ

บ้านนายอาดัมส์ แรกเริ่มเดิมทีแก้ไข Gas heater เพราะยังมองเห็นปลาดายท่อแก๊สโผล่ออกมา
 จากพนประมาณ ๑๖ นิ้วฟุต มีเข็มนกขลุ่ยขันปิดแน่นไม่ทราบเหมือนกันว่าเพราะเหตุใด แก๊ส
 เบียดขึ้นมาใช้ Electric heater ถัดจากห้องเจ้าของบ้านก็เป็นครัว ประตูหลังของครัวเป็นที่
 กว้างประมาณ ๖ x ๕ เมตร ซึ่งได้อาศัยเป็นที่ตากเสื้อผ้าของผมนตลอดมา เดินย้อนก้นบันได
 มาแต่ละชั้นบรรดาไป ๑๖ ชั้น ถึง First landing ผมไม่รู้ว่าเราเรียกว่าอะไรก็เรียกตามเขาไป
 ยั้งหน้า ครงหน้าเป็นห้องขนาด ๓ x ๕ เมตร ซึ่งผมได้อาศัยพักอยู่โดยเสียค่าเช่าใน
 อัคราอาทิตย์ละ ๕ ปอนด์ ทั้งนี้รวมค่ากระแสไฟฟ้า, ค่าน้ำร้อนล้างหน้าและอาบ ขวามือเป็น
 ห้องน้ำห้องล้าง ก้นหลังหันจะเห็นบรรดาไป ๕ ชั้น พอพ้นบรรดาไปก็เห็น First floor เรียก
 ง่าย ๆ ว่าชั้น ๒ ห้องครงหน้าเป็นห้องของคนอินเดีย ซึ่งนิยมกินหมู่มากเพราะดื่มน้ำชืดชอบกับ
 ผม เลยช่วยเดินไป ๗-๘ ก้าว ทางด้านขวามือเป็นห้องของชาวอียิปต์ ซ้ายมือเป็นอินเดียอีก
 เหมือนกัน คน ๆ นวางตัวเป็นผู้รอบรู้ในวิชาต่างๆต่าง ๆ ก่อนผมจะกลับหุดอกให้กินเบคอน
 เสีย ๒ มือ โกรจหนหัวฟัดหัวเหวียง แอบ...พอ ๆ กับใครคนหนึ่งของเรา เดินย้อนกลับมา
 ทางเก่า ชั้นบรรดาไปหน่อยก็ถึงชั้น ๓ ซึ่งมีชาวปากีสถาน ดึงคโปร และชืดอน อาศัยอยู่
 ทุก ๆ ห้องใช้ Gas heater ยกเว้นผม ซึ่งขเกลียดกลิ่นคอกนคอกมากจุดแก๊สเมื่อแก๊สหมด และ
 รู้ดีกว่าหยอดถังคอกบอยเหลือเกิน จึงจะได้รับความสะดวกอุ่นพอด้วย Electric heater ไม่ได้ เสีย
 ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

นอกเรื่องไปมากเหมือนกัน จึงขอหันกลับมาดูต้นเหตุของเรื่องเสียที คณนเป็นคน
 ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐ เวลาประมาณ ๒๒ น. เค็ช ผมวางมือจากงานเพราะท้องมัน
 ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

๖.๑๕ น. ผมคนชนแต่ยังไม่ยอมออกจากเตียง คิดว่าวันหยุดอย่างนี้ควรจะนอนให้
 ๖.๑๖ น. พอดีขึ้นเตียงคนพูดและเดินกันเอะอะแอะก็มีเสียงเคาะประตู ผมก็ร้องเชิญ พอเขา

ผดุนผดุนเข้ามาถึงเปิดหน้าต่างรับอากาศบริสุทธิ์ ซึ่งผมเองเปิดนอนเป็นประจำอยู่แล้ว เขาบอกว่แกั้ตัวที่ไหนไม่ทราบ แกั้ตัวกระจายทั่วบริเวณบ้านแะอย่าจุดไม้ขีดเป็นอันขาด ผมก็ช่วยเขาค้นหาทั่ว ๆ ไปแะทุกห้อง จนถึงห้องของนายชั้ตอน ซึ่งยก ๒ มีอุมค์รี่แะร้องซ่า ๆ ซาก ๆ ว่า "I'm dying" จึงตกแก่ออกจากเตียงเอาไปทิ้งไว้ในห้องนายปากั้สถานขณะนั้นกั้แกั้ตัวมากจนทุกที่ ๆ เห็นท่าจะไม่ได้การ จึงชวนนายอินเคั้แะดิงคโปร้ดงไปข้างล่างเพื่อแจ้งเจ้าของบ้านทราบ ชั้กะใจที่แกั้ตัวห้องเงั้บ ปกติแกั้ไม่เคยตื่นตายเคยตั้กรั้เคั้ย พอถึงหน้าห้องก็ไ้ยินเคั้ยคล้าย ๆ ใครจุกตะเกั้ยฟูไว้ข้างใน จึงคบประคูเรียกชื่อให้เปิด ตะโกนแะทูปประคูกั้แล้วคงไม่มีเคั้ยชานรับตามเคั้ย ผมก็เลยยอมเคั้ยมารยาท บิดคูกบิดผดั้ประคูเข้าไ้ กั้ดินหอมเอั้ยน ๆ ก็พุดออกมา จนคนข้างหลังผม ๒ คนทนไม่ได้คองวิ่งออกไปนอกบ้าน ภาพที่เห็นนายอาคั้มึ้ด้อยู่ในชุกนอน-นอนคว่าหน้าอยู่บนเคั้ย มีอชวอยไ้หน้าออก หัวห้อยลงมาจากขอบเคั้ยข้างซ้ายจนเกือบตั้คคอ แขนซ้ายห้อยจากเคั้ยลงมาแะพน โกดั้ ๆ กับปลายท่อแกั้ตัวโผล่จากพน โกดั้ ๆ มีอเห็นกุกญแจเคั้ยเคั้ยหนึ่ง แะนเกิดยวชงจีนเกิดยวบีคปลายท่อแกั้ตัววางอยู่กั้บนพน หน้าค่างทุก ๆ บานบิคสนิท เคั้ยฝนมันตามยาวยังคงจุกอยู่ข้างประคูเข้าออก ดั้ณินษฐานว่าคงจะอุดช่องโหว่เพื่อไม่ให้แกั้ตัวออกไปทำอันตรายพวกเรอ ผมไม่รู้ว่แกั้ตัวมีความร้ายแรงอย่างไร แะไม่นึกว่จะฆ่าคนตายได้ แต่เห็นเจ้าของบ้านอยู่ในสภาพอย่่างนั้น ก็ตั้ตัดสินใจเข้าไ้จับนายอาคั้มึ้ดพลิกหงายชุน ขณะนั้นแกั้ตัวพุดออกมาจากท่อเรั้ย ๆ ตรงหน้าผมพอดี จึงรีบกับตัวลงเอามือช้อนนายอาคั้มึ้ดชุนจากที่นอน เดินทุ้ตักทุ้เลออกมาเพื่อไ้รับอากาศบริสุทธิ์ เพราะนายอาคั้มึ้ดแกั้ตัวสูงใหญ่กว่าผมแล้วหนักเคั้ยด้วย รองเท้าแะข้างซ้ายของผมนั้จึ้หลุดอยู่ในห้องของแกั้ เมื่อวางแกั้ดงกั้บนพน ผมก็หวนกลับไ้บิคประคูกั้ห้องของแกั้เคั้ย คว่เบาเรอเอาไ้ห้องอาหารมาหูนหัวแกั้แล้วก็เริ่มปฐุมพยามาบัดด้วยการผายปอดเป็นการใหญ่ รู้ดีคว่คนป่วยยังหายใจระวอย จึงตะโกนบอกเพื่อนให้โทรคั้พ้ทั้เรียกรถพยามาดี เรียกหมอประจำถิ่น แจ้งความคั้ารวจ มีอก็ทำหน้าที่ผายปอดเรั้ย ๆ ไป อากาศคั้นเคั้เดือนกุกมภาพั้ษั้แฉ่นที่จะหนาว แต่ผมกลับเหงื่อแตก ทังเมื่อยแะเหน็อย แต่ก็ไม่เกั้ตัวหยุดพักเพราะกลัวแกั้จะตายไปค่อหน้าค่อตา ตั้กรั้หนึ่งรถพยามาดีมาถึง มีอก็ออกชั้เย่นมาคั้ด้วย ๒ ท่อ พดพยามาดีจับนายอาคั้มึ้ดคว่าดง สั้อดแขนไปไ้หน้าออกชั้ชุนยกรวมคงพรอมทงให้ออกชั้เย่นช่วย ตั้กรั้หน้าแพทย์ประจำถิ่นก็สั่งให้น่านายอาคั้มึ้ดชุนรถ

ไปโรงพยาบาล ส่วนผมรีบวิ่งขึ้นบรรไดไปชั้น ๓ อุ่มเอาพ่อเจ้าประกันซื้อตอมาข้างล่างฝาก
ไปกับรถ พ่ออึ้งยพตีเก๋งขึ้นมุ่งมาลงบรรไดมา พอได้ก้นเกิดที่ระเหยออกมาจากห้อง
นายอาดัมดี แกก่เดยกตั้งตัวลงมาแทนที่จะลงบรรไดด้วยเท้า เลยได้พาไปโรงพยาบาลอีก
คนหนึ่ง

หลังจากคนที่ป่วยไปโรงพยาบาลถนัดครู่ ตำรวจตำรวจก็มาพร้อมด้วยนายสิบ ๒
คน เข้าไปสำรวจในห้องที่เกิดเหตุ ขณะนั้นท่อแก๊สปิดเรียบร้อยแล้ว ก็บังเอิญเห็นร่องเท้า
แคะข้างซ้ายของผมเข้าพอดี ตำรวจก็เลยเรียกผมไปสอบถามปากคำ ระหว่างนั้นโทรศัพท์ก็
ดังจนแจ้งว่านายอาดัมดีได้ลงแก่กรรมก่อนถึงโรงพยาบาลสักเล็กน้อย ส่วนคนป่วยอีก ๒ คน
ยังรับการรักษาพยาบาลอยู่ ผมถูกถามตั้งหลายประโยค บางทีไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรจึงจะเข้าใจ
จึงขออนุญาตดำเนินคดีให้ดู ก็เป็นอันเสร็จสิ้นกันไปคนหนึ่ง ด้วย ๆ หนึ่ง ๒ ดังที่อทแดนดี
ยารุดึกมา เจาะจงขอพบผมคนเดียว สอบถามปากคำกันอีกตามเคย คนหนึ่งเป็นคนถามอีก
คนหนึ่งคอยจับตาดูผมอยู่ ผมก็เลยเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยปากแคะมือจนเขาพอใจ
เมื่อเสร็จจากสอบปากคำ เขาก็บอกว่าต่อไปถ้ามีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นอีก อย่าได้ยิง
อันตรายเข้าไปช่วย มิฉะนั้นจะได้รับอันตรายถึงตาย อายนิดยั้งขลุ่ยถึงไปอยู่ที่ไหนก็อดไม่ได้
ผมก็เลยบอกว่า เป็นนิสัยของคนไทยเมื่อเห็นใครกำลังจะตายอยู่ต่อหน้าทาง ๆ ที่เดียวต่อชีวิต
ก็ต้องช่วย ตอนนั้นหนักด้วยมือใหญ่ หรือจะฟังไม่ออกก็ไม่รู้ ผมเลยวางท่าทางพระเอกหนึ่ง
แจกเบ่งใหญ่เลย พอหนักสับจะกดกับเขาตั้งบ้าย ๓ โมงให้ผมไปสถานีตำรวจ เขาจะบันทึกปาก
คำด้วยเครื่องบันทึกเสียง ผมใจหายวามซึกหน้าเตี้ย ไม่ใช่กัถัวโรงพักหรือคณะศรีบุญคุณ ๆ
หากแต่เกรงไปว่าเวดาคาดเอาคำให้การของผมไปฟังในศาลเพื่อประกอบการพิจารณา มัน
จะกลายเป็นว่าใครพูดภาษาอะไรกันแน่ จะพลอยเสียหน้ามาถึงพวก ๆ ด้วย ก็เลยบ้ายเบียงขอ
เปลี่ยนจากบันทึกเสียงเป็นจดปากคำเป็นตายดักษณอักษรในตอคนคำ พอหนักสับดากดบักก็ออก
มาตั้งเขาหน้าประตูบ้าน เลยได้ฉายาใหม่จากหนักสับว่า "Tough guy from Thailand" ใ
ไม่ได้นะ

๑๘.๓๐ น. วันนั้นมีการบันทึกปากคำกันเป็นการใหญ่ กว่าจะเสร็จก็ ๓ ทุ่มเศษ หลัง
จากอ่านคำให้การและตรวจจนละเอียดถี่ถ้วน เห็นว่าถูกต้องตามความเป็นจริงแล้วก็เซ็นชื่อ
ให้รับไป โฉงอกไปคนหนึ่ง คันนั้นไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร นอกไม่หลับ คิดอะไรต่ออะไร

จิปาละ กัดว่าเรื่องมันจะไม่ยุติเพียงนี้ เคยเกิดแปรเจตนาสุจริตเราผิดไปละก็คงแย่ ยิ่งไม่
 หนักยิ่งคิด นึกถึงภาพคนที่นอนคว่ำหน้าสุดแก่ตรอกคอยความตาย อุบาทว์นั้นก็คอยเข้าเหย้า
 หลอกหลอนว่า เดือนนอนที่ได้นอนอยู่ขณะนั้นก็คอยเอาไปอุ้มเอาคนตายออกมาจากห้อง
 ดุซึ กัดนึกถึงคิดเด้ออยู่เลย คนตาย! หือได้เด้อชุกคนอุ้มคนตาย แล้ววิญญาณคน
 ตายมีถึงสถิตยอยู่กับเดือนนอนชุกคนหรือ ผู้! เฮยเมืองฝรั่งไม่มีผีนะ คำว่าผีไม่มีในสมัยวิทยา-
 ศาสตร์ เอ๊ะ! แล้วอ้ายคำว่า "Ghost" มันเอามาจากไหนละ มันก็ต้องเชื่อว่าผีมีจริงนะชู้ ถูก
 พรอดพรอดจากเตียงถอดชุกนอนออกจะเปลี่ยใหม่ บ๊ะ อักชุกหนึ่งยังเข้าน้ำดับอยู่ในอ่างยังไม่
 ได้ซักเดย จำใจทรงชุกเดิม ต้มต้วดงนอนใหม่ ภาพคนกำลังจะตายติดอยู่บนเพดาน ตะแคง
 ซ้ายตะแคงขวาก็เจออยู่กับฝาผนัง ทำยังไงจะหลับ ง่ายนิดเดียวเบ็ดไฟเอาคำรามานอนอ่าน
 ยังไม่ทันจะหมดหน้าเดย อุคินิทราเดี่ยแล้ว

เขาร่วงชุน ต้องเมื่อยมืออีกตามเคย เคยหวงหงัดพิมพ์ เคยหวมมอ เคยดำรวจ มา
 ดัมภาษณิกันใหญ่ เป็นยังเงี้ยว รูดักปลอดศรัษะแระวงเวียนใหม่? ถ้าวูดักผิดปกติให้รับเรียก
 รพพยาบาลทันที ชูช่วงห่วงใยในสุขภาพของเราเดี่ยเหลือเกิน เอ! หรืออ้ายเก็ดั้นเป็นอัน-
 ครายค่อชีวิตได้จริง ๆ เขาร่วงพากันวิตกเพราะเราคนเดียวเท่านั้นที่เข้าไปอยู่ในห้องนั้นนาน
 เกือบ ๕ นาที แต่ผมก็ปกติจริง ๆ เดี่ยแ่ง่วงนิตหน่อยเท่านั้น เพราะนอนไม่ครบ ๓๐ ชั่วโมง
 อย่างเคย วันจันทร์ที่ ๔ อาจารย์ได้ให้กลับบ้านครึ่งวัน ตั้งว่าถ้าเขาเลิกทำงานพักก็ให้ชนของไป
 พักกับแก พอถึงบ้าน Dr. Ritchi ของบริติชเคาเวนซิดก็มารอพบอยู่แล้ว รับจะอำนวยความสะดวก
 สดวกแะหาบ้านใหม่ให้ ถ้าเจ้าของเขาเลิกกิจการ ก็เลยตอบขอบคุนแกไปตามธรรมเนียม
 นำตริเรฎินักที่เขาเอาใจได้ในฐานะที่เราอยู่ในความดูแลของเขา ตอนค่ำ ดำรวจมาถามหา
 พอพบกันก็สังเคษกระดาศให้ชนหนึ่ง แะว่าให้ไปให้การที่ศาลในฐานะพยาน ในเคษกระดาศ

มีข้อความดังนี้ St. Panras Coroner Court, Wednesday 6th February 1957 at 10.00 a.m.
 พอดำรวจกลับไปแล้ว ก็รีบไปที่ห้องเบ็ดพระดำหรับดูชิว คำว่า Coroner แปลว่าอะไร เบ็ด
 แผนที่ดูชิว คำว่าชิวอยู่ตรงไหนแะชนรดถ่ายที่เท่าใด เดรี่จจากกรเตรียมตัวเดรี่ก็เข้า
 นอน ไม่หลับเดี่ยอีกแล้วละครับ ทันไมโซ่กัดอ้อมี้ แต่กัดจจะต้องไปศาล ไปให้การ ซึ่งเกิด
 มาเป็นตัวเป็นตนจนอายุ ๔๓ แล้วยังไม่เคยไปเลย หน้าชัวจะต้องถูกถามแะตอบเป็นภาษา
 ฝรั่งซึ่งผมเองไม่ค่อยชอบนักเดี่ยค้อย จำได้ว่าเมื่อตอนอยู่กรม พอกริ่งโทรศัพท์ดังผมก็เข้าไป

รับ พอรู้ว่าฝรั่งพูดมาผมก็วางหูเฉยเฉยๆ กระนั้นแล้วจะไม่ให้ผมวิตกเป็นทุกข์เรื่องภาษายังไงไหว ในศาลจะไปใช้มืออธิบายก็ไม่ได้ ไม่ควรเฉย

๖ ก.พ. ๒๕๐๐ เช้าวันไม่แจ่มใสนัก อาหารไม่อร่อยเช่นเคย ปวดบิดถ่ายบ่อยๆ กล้ายๆ กับเมื่อเป็นเด็กนักเรียนพอจะจดจำนามแข่งขันฟุตบอลดีที่สนามสวนกุหลาบเป็นปวดบิดถ่ายบ่อยๆ พอได้เวลาดีออกจากบ้าน เพื่อนๆ ที่อยู่ด้วยกันมาขึ้นเป็นกำลังใจให้ที่หน้าประตูผมรักจะยิ้มเหี้ยๆ พอลงรถเมย์ที่ St. Pancras ก็เดินหาศาลที่ว่า ปากก็ถามพวกคนขายหนึ่งชื่อพิมพ์บาง ชายดอกไม้วิมทางบ้าง ก็ยังไปไม่ถูก เดินวนเวียนอยู่นาน ใจก็ดึมน้อยๆ ศาลเมืองอังกฤษคงใหญ่โตกว่าศาลบ้านเรามาก แค่นี้หน้าปัดใจทำไมจึงมองไม่เห็น เจอผู้ชายยืนคุยกันอยู่ ๓ คนก็เข้าไปถามหาศาลที่ว่า เขาให้หันหลังกลับ อพิไร อยู่เอง เดินผ่านตง ๒ หน ไม่ยกเห็นบ้าย เป็นตึกเคยๆ ชั้นเดียวมีบรรได ๓-๔ ชั้น จึงเดินเข้าไปเลือกที่นั่งค่อนข้างจะข้างหน้าตึกหนึ่งอยู่ ยังประหม่าอยู่อย่างเคย นำบัตรลงกัมพวกหนึ่งชื่อพิมพ์ กัดมากมีพวกทนายแตะญาติๆ ของผู้ตาย ตึกครูหนึ่งตำรวจเข้ามาถามว่า Mr. Siridhasnakul? ผมจึงพยักหน้ารับ เขาเรียกไปถามว่าทำงานได้วันละเท่าใด? ผมก็บอกว่ามาเรียน ถามอีกว่าค่ารถเท่าใด? ผมก็บอกว่า ๘ d. เขาก็จ่ายให้ ๑๘.๕ d. นอกจากนั้นยังจ่ายค่าอาหารมอดองวน ให้อีก ๓ มีด ๓๕.๖ d. ยังเป็นพยานทุกๆ วันก็เอา พอรับเงินแตะเซ็นชื่อเสร็จเขาก็ซ้อมความเข้าใจว่าเวลาเขาเรียกชื่อให้เข้าไปยืนในคอกพยาน รับคำแล้วก็ไปนั่ง พอหลังจากหมดที่ทำการตรวจศพให้การเสร็จ เขาก็เรียกชื่อผม รับผิดชอบดวงท่าที่คิดว่าคงจะสมารถที่สุดให้สัมภาษณ์ว่า Tough guy from Thailand ใครๆ ในศาลต่างมองมาทางผม เลยรักจะแข่งขานตั้งเป็นกรวใหญ่ พยายามระบับอกระบับใจเดินเข้าไปในคอกพยาน นั่งรับได้ว่าจะต้องถูกถามแตะตอบเป็นภาษาอังกฤษต่อหน้าคนคงหลายคนในศาล เลยปอดใหญ่ ไม่นานได้ฟังตำรวจที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ถามว่าอะไร เห็นแต่ยืนล้มตมมาตรงหน้าก็เลยบอกไปว่า It is not my book! คนในศาลหัวเราะกันใหญ่ โดยเฉพาะผู้พิพากษาหัวร่อเสียงจนพุงกระตุก ผมเลยยังทงฮายทงตง ตำรวจคนนั้นแกทงซาทงตง บอกว่าเป็น Bible แตะให้ตำบาดตามแกว่า อ้ายผมกำลังฮายก็เลยหันไปบอกว่า ทำไมไม่บอกว่าเป็น Bible ใครจะรู้ ดงท้ายผมก็เลยต้องเอามือไปจับคัมภีร์เดมนั้นแล้วกดว่าดั่งๆ ว่า "I'll speak the truth, the whole truth and nothing but the truth" พอเสร็จจากการสำบาน ท่านผู้พิพากษาถาม ผมก็ตอบ

เสร็จแล้วให้ผมเล่าเหตุการณ์พบเห็นให้ฟัง ผมก็เลยอธิบายให้ฟังจนจบ (ทั้งปากแถมมือ)
 คือนายของญาติผู้ตายหันมาถามผมบ้าง ขรอยแถมจะนึกว่าคุณอยู่เมืองฝรั่งจะต้องฟัง
 ภาษาฝรั่งออกทุกคนกระมัง ผม beg your pardon แดวกยังไม่รู้เรื่อง พอความประหม่า
 หหมดไปความหมั่นเขามาแทนที่ ผมจึงว่า "you came like the hurricane, how can I follow
 you" ทัศนนายเองก็งงเหมือนกันไม่รู้ว่าคุณหมายถึงอะไร ผมก็เลยบอกว่า "you speak
 rapidly I can't follow you" ผมจึงหันไปขอบารมีศาลเป็นที่พึ่ง Your honour sir, will
 you please revise his words for me? พอแก Yes ผมก็กึ่งกำเดี้ยหน่อย ทนายถาม ๖-๗
 ครั้งเห็นจะได้ ครั้งสุดท้ายแกถามว่า ผู้ตายเมื่อก่อนจะตายมีอะไรผิดปกติไหม ผมก็ว่าไม่เห็น
 มีอะไร ค่ะก่อนตายยังเติมถ่านหินในเตาผิงในห้องอาหารเพื่อให้ความอบอุ่นแก่พวกเรา เป็น
 คนมีใจกรุณาแถมดีต่อทุก ๆ คน จำได้ว่าเมื่อครั้งคุณวิโรจน์ โรจนต์โรช ไปอังกฤษ ถึงเว
 ที่แกจะต้องไปรับ ผมบอกว่าเป็นเพื่อนผม ๆ ขอไปรับด้วย แทนที่แกจะเอารถไปรับที่ Air
 terminal เหมือนเช่นเคย แกกลับไปรับที่ Air port แล้วไปตั้งโรงแรมให้เสร็จ เมื่อทนาย
 เด็กซักถามแถมผมหมดธุระก็เลยกลับมาหนึ่งที่เดิม หลังจากนั้นก็ให้กร ในฐานะพยานเพราะเป็น
 ผู้ไปปิดท่อแก๊ส ศาลก็ถึงความเห็นว่าแพทย์พยานอันดับและแอดดกฮอดดีในกระเพาะของผู้ตาย
 ซึ่งเพียง ๒ อย่างนี้ก็พอจะแสดงให้เห็นแล้วว่านายอาคิมต์เจตนาจะฆ่าตัวตายมากกว่าเหตุอย่างอื่น
 พอจะออกจากศาลพวกหนึ่งก็พิมพ์รีมาถามว่า เมืองไทยไม่ใช่แก๊สสำหรับหุงต้มหรือ ผม
 บอกว่าใช่ถ่านแก๊สก็เลยอธิบายให้ฟัง ผมอาจจะพูดผิดกระมัง จึงฮากันใหญ่ออกจากศาลเดิน
 รีมาข้างนอกแล้วไปหาหมอกวางวันให้พอดีกับ ๓๕.๖ d. ที่ศาลเขาจ่ายให้ แดวกก็กลับบ้านและ
 หลับสบายกว่าวันก่อน

ตั้งแต่ขึ้นมาพอดีนไปถึงโรงเรียนเช้า ๆ พบตำรวจที่ไร เขาจะทัก good morning
 ด้วยก่อนเสมอ ไม่เดวเลยนะครับคุณ ผมก็ใหญ่ยิ่งแถม well known ไม่ย่อเหมือนกัน ยิ่ง
 ในโรงเรียนยิ่งแดวใหญ่ เด่าให้ครูและนักเรียนร่วมชั้นฟัง เคยกตายเป็น Hero ของเขาไป
 เรื่องนี้คุณเคย hit อยู่ในโรงเรียนและบริเวณบ้านไปนานเขี้ยว อย่าอิจฉวนผมนะ ใครจะ
 ต้มครประดับเหตุการณ์เช่นผมบ้างก็เชิญ ▲